

РЕШЕНИЕ

№ 10281

гр. София, 28.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4035** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) и във вр.с чл. 76б, ал. 1 т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) и с чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан, чрез пълномощника си адв. М. Х., срещу Решение № ВР-7/08.04.2024 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), с което последваща молба вх. № УП 16840 от 21.03.2024 г. на жалбоподателя не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е нищожно, поради липса на компетентност и незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие в материалния закон. Посочва, че в подадената последваща молба са изложени нови обстоятелства, което е от значение за личното му положение. Твърди се издаване на административния акт в нарушение на чл. 35 и 3б от АПК, както и при неправилно тълкуване на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Счита, че интервюиращият орган е изложил мотиви относно факти нямащи значение с решение за допускане на последваща молба, което е в противоречие с материалния закон. Моли да бъде прогласено за нищожно оспореното решение или да бъде отменено процесното решение и връщане на преписката за ново разглеждане със задължителни указания по прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично и се представлява от адв. М. З. от САК, назначена с определение на съда от 05.06.2024 г. за

служебен защитник, която поддържа жалбата, представя доказателства на чужд език, представляващи документи задължаващи жалбоподателя да се яви в полицията в Афганистан. Моли да бъде отменено оспореното решение.

Ответникът - интервюиращ орган на ДАБ, редовно уведомен, чрез пълномощника си юрк. П. в съдебно заседание оспорва жалбата по съображения, изложени в пледоарията по същество. Моли да бъде оставена жалбата без уважение и да бъде потвърдено оспореното решение.

Софийска градска прокуратура не участва в производството и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 20 състав, като обсъди доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт, от фактическа страна приема следното:

За първи път чужденецът е подал молба за закрила с вх. № 16840 от 23.11.2015 г. като образуваното производство по общия ред е приключило с влязло в сила решение. С Решение № 7603 от 31.08.2016 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отхвърлил молбата за закрила на Д. А..Решението на АО е обжалвано и с Решение № 6919 от 09.11.2016 г., постановено по адм. дело № 9804/2016 г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата срещу него. Съдебният акт е обжалван и с Решение № 371 от 10.01.2018 г., постановено по адм. дело № 13974/2016 г. по описа на ВАС е оставен в сила.

Настоящата последваща молба с рег. № УП - 16840/21.03.2024 г. е подадена от чуждият гражданин, като към нея са приложени писмени доказателства (л. л. 20-22).

Със заповед № РД 05-789/09.12.2020 г. на председателя на ДАБ-МС, К. П. е определен за интервюиращ орган (л. 13).

С Решение № ВР-7/08.04.2024 г. (л. л. 10-12) на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ), издадено в производство по глава шеста, раздел III от ЗУБ, последващата молба на Д. А., гражданин на Афганистан, на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Процесната молба е последваща по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ, съгласно която разпоредба “последваща молба” е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

С разпоредбите на чл. 76а – чл. 76в ЗУБ са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл. 40 – чл. 42 от Директива 2013/32/ЕС. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл. 76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, ЗУБ, изискваща подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се

позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, да се преценява по реда на глава шеста, раздел III.

Гореизложената национална уредба е изцяло синхронизирана с европейската. По силата на чл. 33, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС от държавите-членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът за международна закрила отговаря на условията за признаването ѝ, като молбата се счита за недопустима съгласно същия член. С чл. 33, ал. 2, б. "а" – "д" от Директива 2013/32/ЕС държавите-членки са ограничени да приемат, че една подадена молба за международна закрила е недопустима само в изчерпателно посочените в нея случаи. Такава е хипотезата по чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС, който изрично определя като недопустима подадена последваща молба, когато не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определяне на гражданите на трети държави или лица без гражданство, на които е предоставена международна закрила за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ, L 337 от 20.12.2011 г.).

В тази връзка, настоящия състав счита, че изискванията на националната и европейска уредба не са нарушени в случая в степен, обуславящи отмяната на оспореното Решение № ВР-7/08.04.2024 г., което е издадено от компетентен орган, надлежно определен по реда на чл. 48, ал. 1, т. 10 ЗУБ - интервюиращ орган на ДАБ, явяващ се национален решаващ орган по чл. 2, б. "б" от Директива 2013/32/ЕС, овластен с правомощието по чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ след предварителното разглеждане на допустимостта на последващата молба рег. № УП 16840 от 21.03.2024 г. на Д. А., да не я допусне до производството за предоставяне на международна закрила. Спазен е срокът по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ.

Предвид изложеното доводите за нищожност на оспореното решение са неоснователни и необосновани.

Разпоредбата на чл. 76а ЗУБ дава възможност за преценка, предвид чл. 13, ал. 2 ЗУБ, на подадена последваща молба за международна закрила, с оглед евентуалното ѝ недопускане до разглеждане в ново административно производство, ако с тази молба търсещият закрила не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Преценката за наличието на основанието по чл. 13, ал. 2 ЗУБ е предоставена на съответния компетентен административен орган.

Ограничавайки се до дължимия по чл. 169 АПК съдебен контрол, настоящия състав на съда преценява, че интервюиращият орган в рамките на своята оперативна самостоятелност е спазил изискването за законосъобразност на решението. В последващата молба Д. А. не е посочил никакви нови факти и обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Интервюиращ орган при ДАБ към МС е обсъдил представената молба от страна на търсещия закрила, като е приел, че представените писмени доказателства реално не се предоставят никакви нови писмено доказателства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, които да обуславят

допускането на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Интервюиращият орган е анализирал заявените факти в молбата за закрила, като е приел, че с подадената молба, не може да се установи, че има промяна в личното му положение и в държавата му по произход, като настоящата се извършва с цел допускането до производство на последващата молба по ЗУБ до производство. Съдът намира за основателен изводът на административния орган, че жалбоподателя не се позовава на нови обстоятелства, които биха могли да бъдат от съществено значение за личното му положение и или относно държавата му по произход. Ето защо новите обстоятелства, сами по себе си, не могат да са достатъчно основание, за да се приеме, че са от съществено значение за личното положение на жалбоподателя, поради което не може да се направи извод за наличието на предпоставките на чл. 13, ал. 2 ЗУБ.

Действително, жалбоподателят се е позовал на променената обстановка страната по произход. Действително, е налице такава промяна, видно от последните актуални Справка № ЦУ-617/09.02.2024 г. и Справка № ЦУ-1031/03.04.2024 г. от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ МС, относно общото положение в страната и актуално обществено-политическа и икономическа обстановка в страната. Видно от тях обаче, те не съдържат данни, че насилието в Афганистан е безогледно и повсеместно на цялата територията на страна, респ. достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия, се излага на реална опасност да претърпи посочените в чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива заплахи (т. 43 от решение на СЕС по дело Е.). Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. Бежанската история на афганистанския гражданин не съдържа такива лични елементи.

Настоящият състав следва да отбележи, че процедурата по последващи молби съгласно Закона за убежището и бежанците не е средство, с помощта на което чужденецът, търсещ закрила може да поправи собствените си грешки и небрежност при попълването на преписката с релевантни факти и обстоятелства от своята история. Производството по разглеждане на последваща молба за закрила не е самоцел, нито пък средство за незначително на силата на пресъдено нещо на предходни съдебни решения, установяващи, че жалбоподателят не е лице, на което следва да бъде предоставена международна закрила в Република България. ЗУБ предоставя на чужденеца субективно право да подаде последваща молба за закрила, в случай че според своите възприятия и разбирания, същият счита, че е настъпила промяна в личното му положение или в ситуацията на държавата му по произход, която промяна може да докаже с писмени доказателства. В случая това не е сторено.

Водим от изложеното, настоящия състав счита, че Решение № ВР-7/08.04.2024 г. на интервюиращ орган при ДАБ е правилно и законосъобразно, жалбата на Д. А., гражданин на Афганистан следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град,
I отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан, срещу Решение № ВР-7/08.04.2024 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците, с което последващата му молба, вх. № УП 16840 от 21.03.2024 г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.